

Poetiskt alfabet : tjugoåtta nya sånger /

81 A Br. 1899

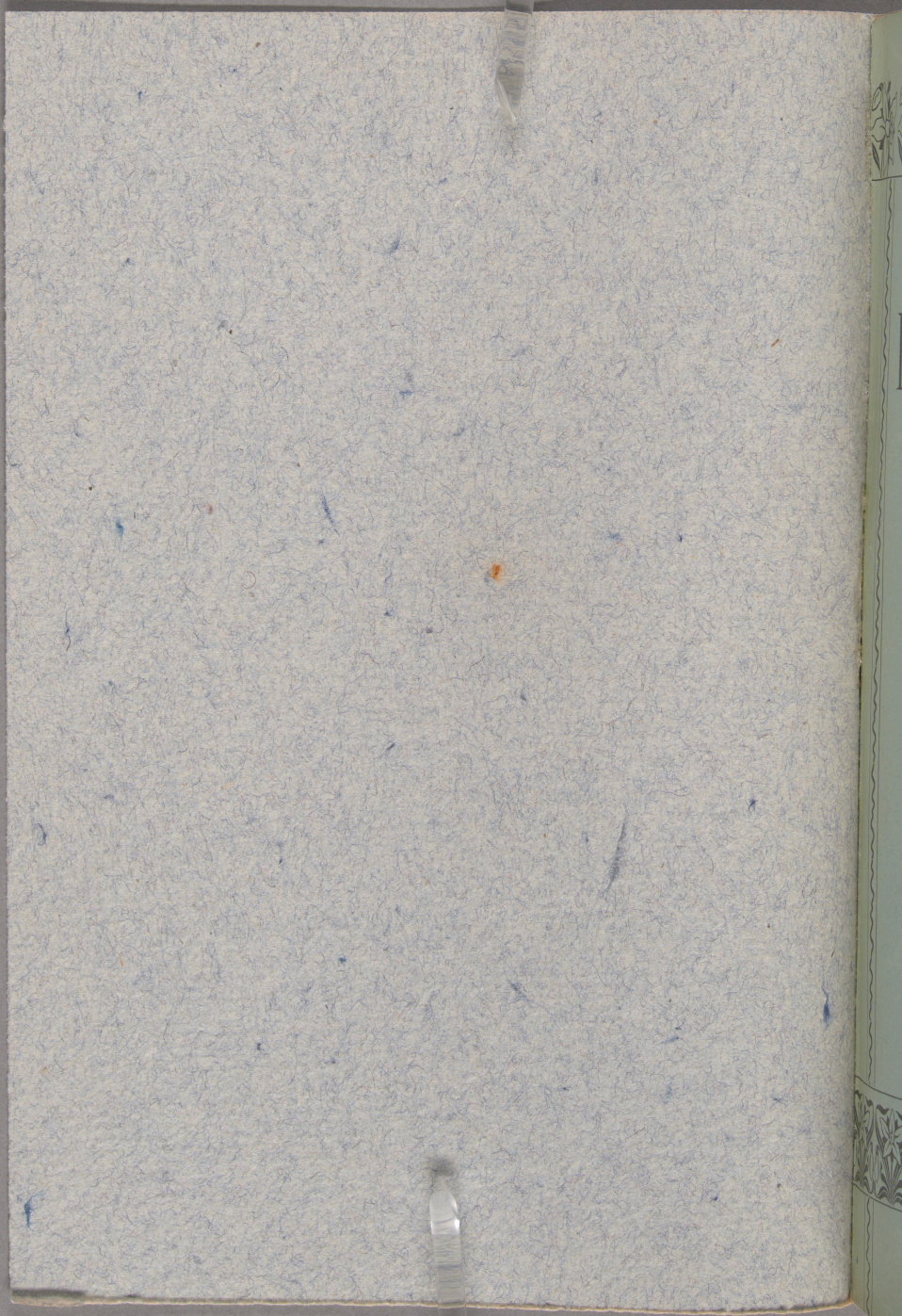

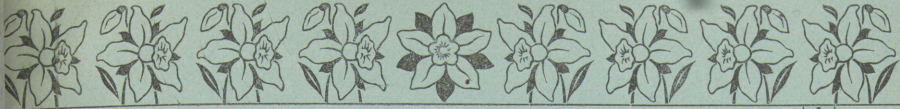
National Library
of Sweden

ALFABET Poetiskt

Hitt Sr.
(No)
1899

Sthlm
1899

POETISKT ALFABET

TJUGOÅTTA NYA SÅNGER

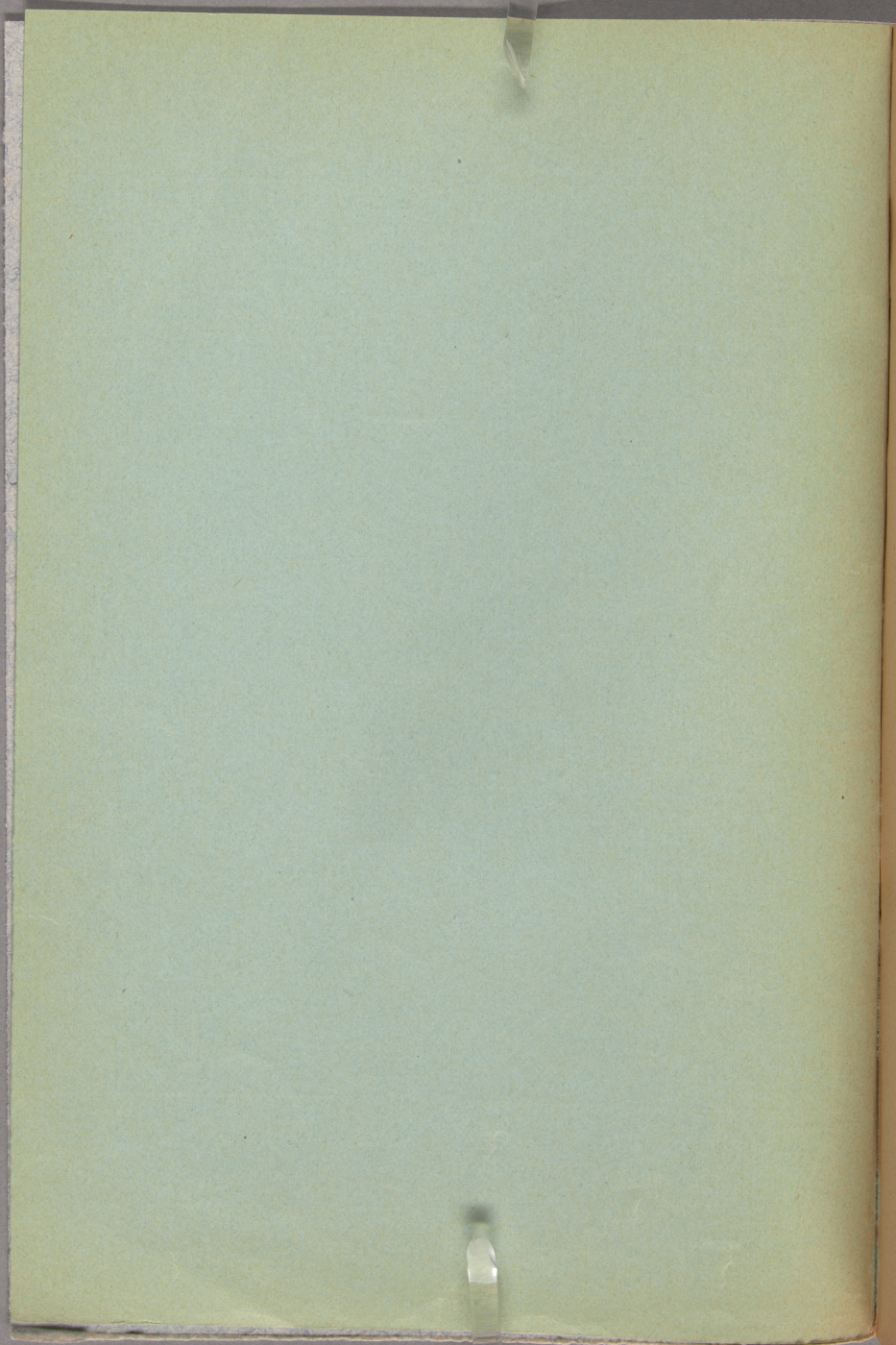
AF

C. E. H—NG.

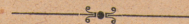

— Pris 25 öre. —

1899

POETISKT ALFABET

TJUGOÅTTA NYA SÅNGER

AF

C. E. H—NG.

STOCKHOLM, UTGIFVARENS FÖRLAG.

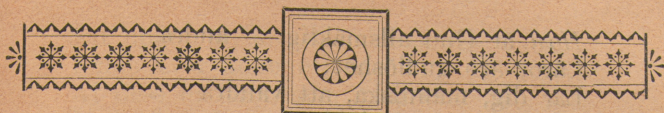
POETISKT ALFABET

AV O. E. H. H.

O. E. H. H.

STOCKHOLM, OSKAR EKLUNDS BOKTRYCKERI, 1899.

Ælfader.

Æ (och O) sig Herren kallar,
Änden och begynnelsen;
Än i dag det ordet skallar
Öfver hela skapelsen:
Allmaktshandens jättegärning,
Mästerlig i form, detalj,
Är den stora rymdens stjärnring,
Jorden med dess attiralj.

Ingen mer än *Gud* kan skapa
Och till *intet* säga: »*Blif!*»
Ingen det kan efterapa:
Gifva *anda*, gifva *lif!*
Detta är just mästerprofvat
Uppå Hans allsmäktighet:
Han till *allting* är *upphofvet*,
Allt Han *kan* och *allt* Han *vet!*

Lär dig, människa, att fatta
Herrens verk, och ödmjuk tig;
Lär dig, människa, uppskatta
Hur Guds allmakt röjer sig
I det verk, som på Hans *varde*
Blef fullbordadt stort och smått,
Hur han ingen omsorg sparde:
Allt Han gjorde »*ganska godt*».

Han är Gud allsmäktig — andra
Läror äro gudlöshet;
Lär dig, människa, att vandra
Inför Gud i ödmjukhet!
Frukta icke! Gud är skölden
För en hvar på Honom tror;
Om du lyder Gud, blir följdén,
Att din lön blir »ganska stor».

Människa, hvem kan dig lära
Känna, älska, lyda Gud?
Det kan blott Hans Son, den kära,
Som dig kungör Faderns bud.
Gud det käraste ej sparde,
Sonen har i döden gått,
För att *en gång*, på Guds *varde*,
Allt skall blifva »*ganska godt!*»

C. E. H.

Barmhärtinghet.

Barmhärtingheten en ängel är —
Så har man tänkt sig densamma —
Men verkligheten och lifvet lär,
Att den är kärlekens flamma
Af Herren nedlagd i män'skans bröst;
Om den utvecklas, den bringar tröst.

Förr sökte människor döda den —
Och detta ännu de söka;
Barmhärtinghet, deras bästa vän,
Ej aktas mer än en sköka
Af mången människa på vår jord,
Den där blott tänker på våld och mord.

Ett under är, att Barmhärtyghet
Finns kvar ännu uti lifvet:
Af dess historia, som man vet,
Med blod det mesta är skrifvet,
Och resten som däri återstår
Är tecknad med mången smärtans tår.

Men det oakadt dess verk är godt;
Barmhärtygheten utöfvar
Och önskar göra det goda blott —
Hur än man henne bedröfvar:
Hon står där oöfvervinnerlig,
Trots hat och blodtörst och våld och krig!

Barmhärtygheten dock blifvit kväfd
Kanhända uti sin linda
Af *Obarmhärtyghet*, sammanväfd
Af människorna, de blinda,
Om Guds barmhärtyghet icke lagt
Sig däremot med sin starka makt.

Ty då Barmhärtyghet skulle dö
För hårda människohänder,
Sin egen Son, mera ren än snö,
Den gode Guden då sänder
Till jorden, blott för sin kärleks skull;
Hans död gjort jorden af kärlek full!

Barmhärtygheten ej mer skall dö,
Se'n Jesus dog uppå korset,
Ty *då* nedlades ett kärleksfrö,
Som spirat upp, trots allt sorgset;
Där detta frö sina frukter bär,
Barmhärtygheten *själfskrifven* är.

C. E. H.

Cynism.

Cynism det onda älskar kalla sig
I tanke att sin rätta skepnad dölja,
Men röjes lätt, ty låghet, jämmerlig,
I spåren af det »fina» namnet följa;
Som liket genast röjes utaf lukten,
Så ock den cyniske utaf den onda frukten.

En vrångbild af allt rätt och sant och skönt
Med cyniskheten trädde fram på jorden,
Där man allt sedan dennas verkan rönt:
En *motsats* till det *godas* är den vorden;
Sitt verk: att göra allt det goda löjligt,
Utför cynismen fräckt, så cyniskt det är möjligt.

Det ondas allra första upphofsman
Är ingen mindre än en fallen ängel,
Så säger Skriften, och att den är sann
Uti sin uppgift, märks, ty onskans stängel,
Cynismens rot, den fallna onda anden,
Med djäfvulskt hat fördärfvar jorden, folken, landen.

Han jorden gjort och gör till tummelplats
För afgrundskval och onda djäfvulslaster;
Han smyger sig till hydda och palats,
Förgiftande hvar själ med cyniskt alster,
Som tillredt är till undergång, ja, döden
För män'skor, som ej bedja Gud om hjälp i nöden.

Som jägaren gör jakt på villebråd
Och lägger ut för detta giller, snaror,
Så »onskans mästare» förutan nåd
Förföljer män'skovillebrådet; faror
Han lockar detta i, ty cyniskheten
Ej gifver honom någon ro för gräsligheten.

Hans män'skooffer äro legio,
Dem han har fångat uti starka banden;
Med cynisk glädje ser han, att de tro,
Att ej den minsta fara är för handen,
Till dess de hjälplöst alla måste stupa
I män'skojäger'ns boning, afgrundshvalfvet djupa.

Den människan har blifvit ganska fräck,
Som hädar Gud, men hyllar cyniskheten;
I satans och i egna ögon käck,
Hon går förblindad emot evigheten,
Fördärfvande sig själf och andra arma,
Bortstötande Hans hjälp, som blott vill sig förbarma.

C. E. H.

Dödligheten.

Dödligheten, kan ju ej förnekas,
Åtföljer män'skonaturen;
Ett dödssår kan icke gärna läkas
Hos människan eller djuren,
Men likaväl vill man till det sista
Behålla kvar af sitt lif en gnista.

Den själfvisk är vill behålla lifvet
Så länge som det är möjligt;
Han glömmet bort, att det blifvit *gifvet*,
Att slutet nalkas oböjligt,
Så säkert, som att natt följer dagen,
I enlighet just med allmaktslagen.

Och denna Allmakt, som lifvet *lånar*
Åt hvar och en som är dödlig,
Får otacksamhet till lön; man hånar
Den ende, som är odödlig!
Ack, om hvar människa endast visste,
Hur grundligt *hädare* taga miste!

Med dödligheten för sina blickar,
Hur kan man häda och håna!
Man vet ju ej, hvilken stund Gud skickar
Det så, att man ej får låna
Ett lif, som hädaren har förverkat
För hvarje stund, ty allt ondt han verkat.

Om hvarje dödlig kom till besinning,
Så skulle ingen sig fästa
Vid *detta* lifvet, men söka vinning
På allvar blott för det nästa,
Som möter på andra sidan grafven,
Då *dödligheten* fällt vandringsstafven.

C. E. H.

Evigheten.

Evighetens dunkla fjärran
Skymmes för hvar dödligs blick;
Ordet, som gått ut från Herren,
Är det budskap män'skan fick
Om en evig värld, dess fröjder,
Liksom om dess ve och kval,
Om dess evigt ljusa höjder,
Om dess evigt mörka dal.

Herren Gud *kan* detta göra,
Han det äfven göra *skall*;
Visst och säkert skall Han föra
Dem till »staden som kristall»,
Som på jorden Honom tjänat,
Och till mörkret sända dem,
Som med mörkrets andar skränat,
Tjänat dem med lif och lem.

Som man tjänar, får man lönen,
Ingen kan väl jäfva det;
Den försent skall bedja bönen
Om att få barmhärtighet,
Som ej velat det i lifvet,
Och hur skall väl den få frid,
Som blott älskat striden, kifvet
Under all sin lefnadstid?

Det ej hjälper att betvifla
Orden af den Evige;
Lika gärna kan man rifva
Ögat ut, för att ej se . . .
Vid mång' dödsbädd kan man finna
Tecken på, hur det skall gå,
Om den döende skall hinna
Himlen, eller domen få.

C. E. H.

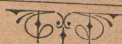
Frihet.

Friheten ger fångarne lycka,
En glädje, ovärderlig, stor;
Den själen, som Jesus fått rycka
Ur djäfvulens giriga klor,
Blir ankrad i sälla frälsningshamnen,
Får hvila i trygga Fadersfammen:
Det barnet, som en gång förloradt var,
Får återkomma till sin käre Far,
Till Gud i Himmelen! :.:

O, djupaste haf utaf frälsning,
Som flödar för människors barn!
Den *verkliga* frihetens hälsning
Är: »Löst utur lasternas garn,
Mitt hjärta ej mera ligger fånget
I synden, det gamla är förgånget;
Jag evigt prisa vill Befriaren,
En utesägligt kär och trofast vän,
Guds Son i himmelen! :.:

Nu, vänner båd' gamla och unga,
Er skynden till denna vår vän!
Till lofsång Han stämmer din tunga,
Blott *synden* för Honom *bekänn!*
För att du ej på vägen se'n skall vända,
Sin *Ande* Han lofvat har att sända:
I hvarje renadt hjärta vill den bo
Och fylla det med kärlek, hopp och tro
Till Gud i himmelen! :.:

G. H.

Guds arm.

Guds arm icke är för kort
Till att hjälpa uti nöden:
Tar han mig ur tiden bort,
Hjälper han mig uti döden,
Och när *den* besegrad är,
Är för evigt hjälpen när.

Denna segervissa tro
Hjälp mig, Herre, att behålla!
Får den i mitt hjärta bo,
Kan mig satan icke sålla:
Allt hans våld och all hans list
Ha mot *den* sin styrka mist.

Ty den tändes ju af Dig,
O, min Fader i det höga,
I den stund du frälste mig
Och upplät mitt inre öga
Samt lät mig på korset se
Min och världens Frälsare.

Jag blef helad af Hans sår,
Och hans blöd, *oskyldigt* gjutet,
Mig, den *skyldige*, rentvår
Samt mig håller ren till slutet.
Af min korta prøfvotid:
Det mig skänker fröjd och frid!

Denna *kärlek*, o, så varm
Emot dem som vandra borta,
Är Din starka *hjeltearm*,
Och den kommer ej till korta:
Din kärleks djup, längd, bredd och höjd
Är omätlig, o hvad fröjd!

Hvarje syndare, kom hit!
Skynda, skynda, skynda!
Jesu blod kan två dig hvit
Och dig frälsa från att synda.
Må Guds kärlek tvinga dig
Till att lämna syndens stig!

C. E. H.

Herrens dag.

Herrens stora dag är nära, *)
Skyndsamt närmar den nu sig:
O, den kommer att förfära
Dem, som gå den breda stig!
Bittert ropa »starke» då,
Ty dem kommer ångest på;
Ingen nåd står mer att finna,
Då Guds vredes eld skall brinna.

Mörk och dyster blir den dagen,
Folken uti blindhet trängs;
Jorden darrar, då hon slagen
Blir, så att hon söndersprängs.
Solen svart blir som en säck,
Månen blodröd, o, hvad skräck!
Himlens stjärnor äfven komma
Ned, och kvar står rymden tomma.

*) Prof. Zefanja 1: 14—18. — Uppb. 6: 12—17.

Själfva himmelen försvinner
Som en sammanrullad bok;
Hela universum brinner
I ett nu i hvarje krok.
Af Guds vredes eld förtärd
Blir nu ändtligt syndens värld,
Jämte syndarena alla,
Som för sina synder falla.

* * *

Än går jorden i sin bana,
Än den är en himlakropp;
Än går syndar'n i sin vana,
Uppblåst i sitt syndalopp,
Som han gjorde allting rätt,
Fast han syndar på allt sätt
Och förtörnar Gud, den högste,
Som dock honom återlöste.

Syndar'ns sol skall dock gå neder,
Och hans måne taga af,
Tills det svarta mörkret breder
Sig för evigt till hans graf;
Han med jorden blir förbränd
Evigt, som en skamfläck känd
Af den Gud, som honom ämnat
Att bli frälst, men som han lämnat.

Men *din* sol skall ej gå neder,
Ej din måne taga af,
Du, som gör din Herre heder
Med de gåfvor, som Han gaf;
Han för evigt blir ditt ljus,
Leder dig till Faderns hus,
Och när dit du hunnit lända,
Dina sorger vill Han ända.

C. E. H.

I dag.

I dag är salighetens dag,
Så säger Herrens ord;
Kom därför, syndare, och tag
Din plats vid nådens bord!
Du har ännu en plats
I Konungens palats,
Du har ännu ett rum,
Beredt dig af *Jesus*;
Men får du plats stå tom,
Så blir till sist din dom:
Gå bort, förbannade,
Till evigt kval och ve!

Kom därför, dyra, köpta själ,
I dag, behaglig tid,
Till Den, som ömmar för ditt väl:
Till *Jesus*, får du frid!
Han stöter ingen bort:
Om än af sämsta sort,
Får syndaren dock nåd
För allt sitt öfverdåd;
När synden är bekänd
Och ångrad, blir den sänd
I glömskans djupa älf —
Men *frälst* bir syndar'n själf!

C. E. H.

Jesu kärlek.

Jesu kärlek är bättre än vin,*)
Bättre än drufvomust,
Bättre än honungskaka fin,
Bättre än världens lust!

Jesu kärlek *för intet* fick
Jag, då jag därom bad,
Samt lydde maningen: Smaka, drick,
Fröjda dig och var glad!

Detta ljufliga »drufvoblod»
Lifvar, uppfriskar mig:
Jesu kärlek den gör mig god —
Må det så bli med *dig*,

Du, som än vandrar kärlekslös!
Säg, om du icke vet,
Kärlekens källa är full; kom, ös
Ur hennes ljuflighet!

C. E. H.

*) Hög. Vis. 1: 4.

Korset.

»Korsets tecken det skall segra!»
 Så *korsets riddare* blef sagdt;
 »Ditt mod i faran skall det stegra,
 Om däruppå du gifver akt!
 Till att strida skall det dig uppmana
 Emot hela onskans här;
 Det en mäktig segerfana
 Uti stridens hetta är.
 Vill du följa, vill du troget följa
 Korsets segrande banér
 Genom hvarje motgångsbölja,
 Till dess vapnen läggas ner?»

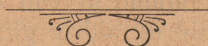
Du, som modigt börjat draga
 Korsets törnbeströdda stig,
 Låt ej *något* korset taga
 Från din skuldra; vakta dig!
 Det är ljuffigt, kungligt att få bära
 Korset efter Frälsaren,
 Att utaf Hans dygder lära
 Och få bli hans hjärtevän!
 Bär på korset, om du stundom dignar,
 Kämpa, vaka, bed och brinn!
 Snart din Jesus dig välsignar:
 »Gå i din Herres glädje in!»

Skynda, att på vägen hasta
 Emot löftets sälla land!
 Ej din börda af dig kasta,
 Lägg på lidelserna band!
 Sök att draga många, många kärfvar
 In på fridens säkra mark

Undan den, som dem fördärfvar,
Var oförfärad, fast och stark!
Ingen krönes, som ej *redligt* kämpar
Ut sin strid på denna jord,
Det du vet, om du tillämpar
På dig själf Guds eget ord!

Du i lifvets strid förödde,
Som ur striden flyr med skam!
Se på korsets träd! Där blödde
För din syndfullhet Guds Lam.
Från din synd kan det dig rening skänka,
Detta dyra offerblod,
Om du blott vill dig bestänka
Med dess helga hälsoflod.
Om din själ är spetälsk af att synda,
Kan du ändock rening få,
Blott du ödmjukt dig vill skynda
Till Den, som dig ren kan två!

C. E. H.

Lidande.

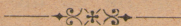
Lida! Hvem bar väl fått lida
Såsom Jesus lidit har?
Men Han hördes icke kvida,
Han sin smärta tåligt bar;
När Hans rygg med gisslet såras
Utaf grymma bödlarne,
Ej en skynt af vrede spåras
I Hans milda anlete.

Djupa sting af törnekransen
Se'n Hans ädla panna fick;
Men Han mister icke glansen
Utaf kärlek i sin blick.
Han behåller majestätet
Utaf himmelsk värdighet,
När Han skymfas så förmätet,
Att hans kropp man sönderslet.

Kärleksfulle! Du blott beder
För dem, som korsfästa Dig!
Rum i himlen Du bereder
Röfvaren, som ångrar sig!
Du från död och afgrund vinner
Denna frälsningens trofé —
När Ditt dyra blod förrinner,
Blir Du *mångas* Frälsare!

Tack, att äfven mig Du ryckte
Utur syndens hemska brand!
När jag mig förlorad tyckte,
Blef jag räddad af Din hand.
Må jag aldrig, aldrig glömma,
Hvad för mig Du lidit har,
Men Dig prisa och berömma
Alla mina lefnadsdår!

C. E. H.

Medlidande.

Medlidsam är Gud! Han handlar ej i vrede,
Nej, uti kärlek och i tålmod;
Mig har Han frälsat ifrån frestar'n lede
Och ifrån dom och straff, mig förestod,
Då jag af syndens lusta var betagen
Och brutit emot hela budordslagen.

Jag borta gick, eländig, skuldbelastad,
Ett offer för all onskans raseri;
På lidelsernas vågor blef jag kastad —
Hvad skulle väl mitt framtidsöde bli?
Allt syntes sig emot mig sammansvärja,
Att utan skonsmål kropp och själ förhärja.

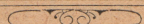
Men när jag var i allerhögsta nöden,
Jag ångerfull för Gud mig böjer ner,
Och Han, som gaf sin ende Son i döden
Att frälsa syndare, mig nåd beter:
Han tro och hopp uti mitt hjärta tände
Och sorg och skam i fröjd och glädje vände.

Han visar mig en väg, som kan mig föra
Från syndens Sodoms och Gomorras trakt:
Det är, att uti tro och lydnad göra,
Hvad Han uti sitt helga ord har sagt;
Och detta lifvets ord mig uppenbarar
Guds kärlek i hans Son, som mig försvarar.

Har ett medlidande hos andra funnits,
Som det, Guds Son uti sitt hjärta bar?
Har någon seger, såsom hans, väl vunnits,
I kärleks djup och lydnad underbar?
Kan denna kärlek ej till bättring locka
Ett hjärta, som ej ämnar sig förstocka?

Hos hvar och en, som är i stånd att känna,
Som har ett mänskligt hjärta i sin barm,
Må Kristi kärlek in i själen bränna
Och tända där genkärlek, ren och varm
På hjärtats altare till Herrens ära,
Om Guds medlidsamhet att vittne bära!

C. E. H.

Nykterhet.

Näst det bästa *) — som man vet —
Är nykterhet;
Är man nykter hvarje stund,
Då blir mänskrokroppen sund
Af nykterhet.

Fråga den, som varit »bet»
På nykterhet;
Då han höjde klagoljud,
Nu han tackar, prisar Gud
För nykterhet!

Vår naturliga diet
Är nykterhet;
Ifrån början och till slut
Skapelsen är absolut
Ren nykterhet!

Mänkor skapa — rутtenhet
Bland nykterhet;
Då till starka drycker går
Födoämne, då uppstår
Onykterhet!

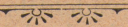
Ve *dig*, som bär afvoghet
Mot nykterhet!
Du, som ger din nästa *rus*,
Lefver själf i sus och dus —
Ej nykterhet —

*) Frälsningen.

Vakna ur din rusighet,
Sök nykterhet!
Sök den, sök den, sök den *väl*,
För din *kropp* och för din *själ*
Sök nykterhet!

Må bland vår hela mänsklighet
Bli nykterhet!
Må hvarje enskild individ
Få smaka nykterhet och frid —
Kom, nykterhet!

C. E. H.

Örmen.

Örmen rusdrycker stinger dem,
Förr än de ana det,
Som redan i sitt barndomshem
Fått skönja ormens fjät;
I späda år de tjusats af
Hans kalla, trolska blick,
Och stinget, som han då dem gaf,
Till deras hjärtan gick.

De snärjas in allt mer och mer
I orma-ringlingen,
Dem ormen tjusar, då han ser
På dem; förtrollningen
Snart griper dem med all sin makt,
De äro fångar blott,
Ur stånd att taga sig i akt —
De aldrig det förstått!

Ur stånd att sin belägenhet
Uppfatta, inom kort
De råka i förlägenhet
Af allra värsta sort:
De skola kämpa livvets strid,
Men de förlamade
Af ormens famntag bli; lång tid
De blifva kramade.

Han binder hvarje ädel drift
Med boa-ormens band,
Men tänder med sitt afgrundsgift
Upp onskans vådeldsbrand;
Han dödar broderskärleken
Med hatets hvassa gadd,
Och manar den till härleken,
Som var till friden stadd.

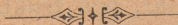
Snart broder emot broder står
Med tigerartad blick,
Af hatets eld det hjärta slår,
Som kärlek en gång fick
Ingjuten utaf Skaparen,
Att klappa varmt och mildt —
Men ormen kom med frestelsen,
Och det blef kallt och vildt.

Ack, denna orm med rusdrycksgift
Förgiftar mången själ,
Och mången ligger uti grift,
Som stackt af den ihjäl,
Och mången är mot grafven stadd
Med plågan af de sting,
Som han har fått af ormens gadd —
Vid glasens klang och kling!

Så fly, du som ännu det kan,
Fly för ditt lif, min vän!
Fly rusets gift, grip verket an
Att nykter bli igen!
Och som du ej på egen hand
Besegrar frestelsen,
Och kan bli fri från syndens band,
Så fly till Frälsaren!

Det säkrast är att gå direkt
Till Honom, som en gång
Ju föddes utaf kvinnans släkt,
För att ur syndens tvång
Och ifrån ormen-dryckenskap
Befria den, som vill
Bli fri från syndens afgrundsgap —
Och höra Herren till!

C. E. H.

Pilgrimen.

Pilgrimen lämnat allt i världen
Och försakar all dess gunst;
Ej den mera honom fångslar,
Än en flyktig töckendunst . . .
Han upphöjer *trones* klara fackla
Uti *otrons* mörka natt,
Och för *vantrons* skumma blickar
Han städs uppenbarar, att
Frälsaren en evig kärlek andas,
Brinner af förbarmande,
Outsägligt ömt Han älskar
Och vill frälsa syndare!

Till de *andeligen* döde —
I synd och öfverträdelse —
Pilgrimens varningsrop det skallar:
»Vakna, arme syndare!
Än dig gifves tid till tro och ånger
Och till sinnesändring rum,
Om du skyndar att hörsamma
Herrens evangelium!
Ty Frälsaren blott idel kärlek andas,
Brinner af förbarmande,
Outsägligt ömt Han älskar
Och vill frälsa syndare!»

Den pilgrim blott *lyckligt* lefver,
Hvilken lefver *helt* för Gud,
Och i barnslig tro och lydnad
Efterkommer Herrens bud.
När man Herren högst af allä älskat
Och sin nästa som sig själf,
Då man *lycklig* är, och fruktar
Ej passera dödens älf
Till Frälsaren, som ömt pilgrimen älskar,
Och vid sitt hjärta ger *den* rum,
Som på jorden bär Hans smålek
Och sprider evangelium!

C. E. H.

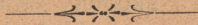
Qvåde.

Qvåda vill jag om den *störste* hjälte,
Om det största utaf hjältedåd,
Icke vunnet genom »svärd ur bälte»,
Utän genom *kärlek*, genom *nåd*:
Hjälten utaf Juda stred och seger vann,
Törnekronan, korset därom vittna kan;
Sådan seger vunnits blott *en enda* gång —
Evigt ljuda skall dess segersång!

Hvilken dödlig kan uppfatta striden,
Som Guds Son mot mörkrets makter stred,
Då 'Han, »vid fullbordan utaf tiden»,
Ifrån himmelsk höghet hit steg ned
Att uppoffra sig, att kämpa, lida,
Vida öfver vanligt mänskligt mått,
Att för hela världens räddning strida,
Ensam emot ondskan »kläda skott»?

Huru lyckligt, att vår *Jesus* vunnit
I så outsägligt smärtsam strid,
Som först vunnits *då*, när blodet runnit,
Offerlammets blod, som skänker *frid*
Och *förlåtelse* och *kraft* och *seger*,
Barnaskap och *evigt lif* hos Gud!
Hvar och en, som nu allt detta äger,
Höje därför tack och lofsångsljud!

C. E. H.

Rim.

Rimmet är till *drinkaren*, som blifvit en slaf
För skadliga rusdrycksbegäret:
Båd' fattigdom och sjukdom och en tidig graf
Dü får för det dagliga besväret
Att jämt och ständigt jaga efter drycken »stark»,
Som endast dig försvagar, ja, fäller dig till mark,
Att slutligt ej mer du dig reser!

Du kanske har tänkt, att — »upphöra en dag
Med rusets fördärflika vana»;
Men, käre dig därmed ej längre bedrag,
Ty drinkarens sluttande bana
Den måste *nu* afbrytas, ja *helt* den måste skys,
Du måste därmed börja *i dag*, ty eljes — rys! —
Du går mot den eviga döden!

Du hjälp får förvisso; barmhärtig är Gud,
Han längtar att hjälpa de arma:
Om blott du blir villig att *lyda Hans bud*,
Skall Han ock mot dig sig förbarma
Och gifva dig nåd att uppstå från ditt fall,
Ja, lyder du *Herren*, Han gifva dig skall
Belöning, det eviga lifvet.

C. E. H.

Sång.

Sång har jag hört! Den ljud en gång
En aftonstund i skogens sköte;
Den vacker var, men blef ej lång,
Jag önskar, än jag däraf njöte:
Det var en vingad sångartrupp,
Som »aftonsången» stämde upp.

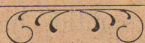
När uti skogens gröna lund
De rena, klara toner hördes,
Så njutningsrik blef denna stund,
Att hvarje känsloträng berördes;
Mitt hjärta greps däraf med makt,
Min puls fick mera hastig takt.

Med oförlikneligt behag,
Helt underbar, ljud fågelsången,
An starkare, än åter svag,
Uppmärksamheten höll den fången;
På en gång bryter den dock af —
Och allt blir tyst som i en graf.

Hvad var det sångarskaran kvad,
Hvem var det aftonsången gällde?
Den underbara serenad,
Som gripit mig med sådant välde,
Hölls den af gammal vana blott —
Ty »sjunga är ju sångar'ns lott»?

Nej, *vanan* ger ej denna makt
Att *fröjdesånger* kunna sjunga:
Sånggåfvan Skaparen har lagt
I sångar'ns strupe, på hans tunga,
Men *fröjdeämne*, *fröjdeljud*
Ger — *kärleken till Herren Gud!*

C. E. H.

Tiden.

Tiden den ilar med vingsnabba slag
Och aldrig den stilla står;
Den lägger beständigt dag intill dag
Och bildar månader, år.

Säg, följer du med din tid eller ej,
Säg, är du barn af din tid? —
Den frågan besvaras med ja eller nej,
Med ofrid eller med frid —

Beroende på, om din tid du ser
På rätt eller orätt sätt;
Beroende på, om ditt lif du ger
Åt ondt, eller godt och rätt.

Allt, som under solen händer och sker,
Den vise sagt, har sin tid;
Men ondskan i otid sig alltid ger
Tillkänna, vållande strid.

Den, som blott gör ondt, blef i otid född
Och borde få dö med hast;
Som skadliga är man tvungen och nödd
Betrakta synder och last.

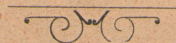
Önskar du följa med tidens kraf,
Du måste gå med i strid.
Mot det, som hotar att föra i kvaf
Din samtid och eftertid!

Och då när din samtids behof du sett
Och fyllt det på bästa sätt,
Och då när ditt eget lif du har gett
I kampen för godt och rätt —

Samt blifvit frigjord från syndernas band,
— Från alla synder, all last —
Och lagt din hand i den Eviges hand
Uti hans fridsförbund, fast —

Då skall, när din tid här nere har flytt,
En bättre tid bryta in,
En tid, som ej är vanskaplig och lytt —
En lycklig tid — den blir din!

C. E. H.

Upp att strida!

Upp att strida för det rätta,
Ut att kämpa, du, som kan
Föra vapen emot synden —
Hvarje kvinna, hvarje man!
Hvarför stå och blott betrakta
Nederlaget bland ditt folk,
Sysslolös se *striden* slakta,
Då du kan bli *fridens* tolk?

Om du icke söker hejda
Ondskans framfart i din mån,
Men dig sällar till de lejda,
Hvilka drifvas liksom spån
Hejdlöst fram i syndens yra,
Så skall du för sent få se,
Att ej håller du kan styra
Undan undergång och ve.

Därför gäller det att tidigt
Fatta riktiga beslut,
Att, om än ditt lif blir »stridigt»,
Gå för *det* i striden ut,
Som din egen själ kan hugna,
När du andra vill stå bi;
Då sist segersånger sjungna
Af dig evigt skola bli!

C. E. H.

Världens nöd.

(Missionssång.)

Världens nöd är stor, och rop
Höj's ifrån millioner själar,
Som synas sålda allihop
Att vara mörkrets maktens trälar;
Det är från hedningarnas land
Man ropar efter hjälpsam hand. ∴∴

Till hednalanden är så långt —
Så kanske någon vill invända —
Och folket där är städs' så vrängt,
Att vi dem hjälp ej vilja sända:
De döda Kristi sändebud
Och hata dem, som älska Gud! ∴∴

Ack, broder, syster, tänk ej så,
Ty så är icke Kristi sinne!
Men för att rädda stora, små
Bland syndare, ditt hjärta brinne;
Din Jesu hjärta därför brann,
Med *kärleken* Han öfvervann! ∴∴

Din kärlek härvid ställs på prof,
Om den är af det *äkta* slaget;
Må Gud få fylla ditt behof
Och ge dig rätta hjärtelaget,
Att du för hedningarna gör
Allt hvad du kan och hvad du bör! ∴∴

Ack, se den arme hedningen
Vill sig med mörkrets makt beblanda,
Förty han saknar ledningen
Utaf Guds ord och af Guds Anda;
Han föres lefnadstiden lång
I mörker och till undergång. ∴∴

Vi, som få äga öfverflöd
Af allt hvad Gud i nåd oss gifver,
Må vi för hedningarnas nöd
Bevisa sann och helig ifver,
Så att för dem vi göra allt,
Hvad Gud uti sitt ord befallt. ∴

C. E. H.

Xerxes-stolthet.

Xerxes var en konung, som gjorde en revolt
Emot ett svagt och obetydligt rike:
Med flera millioner marscherade han stolt —
Sig menande ej äga någon like —
För att i grund besegra och krossa grekers land,
Men Greklands folk stred tappert, med hjärtat uti brand,
För lif och fosterland emot tyrannen.

När så kung Xerxes skulle gå öfver Hellespont' —
Ett sund, som skiljer Asien från Hellas —
Med sina asiater han vredgades, ty front
Mot dem gör det, som ej af dem kan fällas:
Ett vredgadt haf de sågo — och då i raseri
Kung Xerxes ger befallning att piska vattnet — i
Dess vreda böljor slå med tunga kedjor!

Då hären kommit öfver till fiendernas land,
Den led först en, se'n ock andra förlusten;
Då vände konung Xerxes tillbaka till den strand,
Hvars vatten han lät piska invid kusten:
Nu var han ej så modig och så utmanande —
Nej, i en båt han rodde, helt ängsligt spanande,
Af fruktan att ej hinna andra stranden.

Så ock den onda makten en väldig här för fram
Emot Guds lilla, trogna kämpaskara;
Fast fienden är tallös, han kommer dock på skam,
Ty Herrens folk att käckt och tappert vara
Är eldadt af Hans kärlek, som villigt dog för dem,
Så att de kunna offra i striden lif och lem,
Förr'n de ge sig till fånga åt den onde.

Väl denne ännu ryter i våldsamt raseri
Och slår med sina kedjor som en galning,
Så stolt och så förgrymmad han är, men han skall bli,
Som Xerxes förr, ej utan sin betalning:
Ty när han länge rasat, hans tid ock komma skall;
Hans välde länge lutat och lutar mot sitt fall
Samt skall helt snart af Herren Gud omstörtas.

C. E. H.

Ytlighet.

Ytlighet är världens lösen,
Ytlighet till hvarje pris!
Skenet det är hufvudsaken,
Blott det räddas, är man vis!

Ytan dock så lätt bedrager,
Därför är det ordet sant:
Världen den bedrager andra
Och bedragen blir kontant!

Hvarför ammas ytligheten
Utaf skenets fadda hop,
Om ej för att kunna dölja
Innandömet's svarta grop?

Ytligheten dock afslöjas
Skall inför den Evige,
Som har ögon, liksom lågor
Brinnande, och allt kan se.

Vänta därför ej, tills döden
Krossat ytan, såsom glas;
Du, som ännu blott är ytlig,
Ytligheten slå i kras,

Och låt det så bli din sträfvan
Att bli *grundlig* uti allt;
Blif ett »världens ljus», och äfven
Sök att blifva »jordens salt»!

C. E. H.

Zions-härlighet.

Zion är så skönt och härligt,
Där du evigt skall få bo,
Om du trofast och begärligt
Vill på Herren Jesus tro;
Då du evigt, evigt tillhör Lammet,
Som har köpt dig med sitt blod
Och dig tvagit ren från slammet
Af begärens syndaflod.
Änglaharpor ljufligt, ljufligt klinga
Uti himlens fröjdesal,
När Keruberna sig svinga
Bland de frälsta utan tal.

För att kunna vägen röja
Till så härlig nådelön,
Måste du ditt hjärta böja
Djupt i ånger, tro och bön.
Fall till fota! Jesus dig försonar
Med sin Fader, blott du tror,

Att för Hans skull Gud dig skonar
Ifrån syndens straffdom stor.
Korset, korset, detta är symbolen
För din frälsning, för ditt hopp;
Fall ned vid den nådastolen,
Höj din blick till korset opp!

På din vandring emot Kanaan,
På din tunga ökenfärd,
Håll dig tätt vid sanningsfanan,
Svinga kraftigt andens svärd!
Låt ditt stridsrop oförfäradt ljuda
Emot djäfvul, kött och värld,
Var beredd ditt lif att bjuda
Åt din Gud till trohetsgård!
Efter striden segraren belönas
Uti Zions sköna hem,
Där hans panna skall bekrönas
Med de trognas diadem!

C. E. H.

Återseendet.

Återseendet står kvar
För den, som här mistat har
Allt hvad här han hade kärt,
Som var all hans ömhet värdt.

Huru skönt, att det skall bli
Återseende, då vi
Få i himlen möta dem,
Som förut ha flyttat hem!

Då all jordens nöd är slut
Och vi evigt hvila ut
Där ej skilsmässa man ser,
Och där ingen gråter mer.

Ack, må alltid detta hopp —
Återseendet — vårt lopp
Här på jorden göra lätt,
Det förljufva på allt sätt!

C. E. H.

Änglavakten.

H. Är man nedtryckt af all jordens jämmer,
Orätt, våld och väld och tyranni,
Så att det till klagan hjärtat stämmer,
Finnes hopp och tröst dock däruti,
Att Gud, den högste, i sin hand har makten
Och skyddar sina barn med änglavakten.

Änglarne, som kallas Tron och Hoppet
Jämte Kärleken, som ock är störst,
Skydda alla under jordeloppet
Som sitt allt i Gud ha sist och först;
Och denna änglavakt, med hvita vingar,
Att flykta alla onskans makter tvingar.

Där de trenne änglarna regera,
Oinskränkt, de draga himlen ned
Uti själen, och att härbergera
Dessa änglar, ha Guds barn för sed;
Men icke längre skyddar änglavakten,
Om Herrens barn sig *själfva* taga makten.

Den, som fått från himlen änglavakten,
Måste vara rädd om denna vakt;
Ty om den förloras, går ock prakten —
Himlens prakt — förlorad, och, gif akt,
Icke blott för detta lif, än mera:
Evigt den för själen upphört existera.

C. E. H.

Ödmjukhet.

Ödmjukhet passar för alla-åldrar,
Ödmjukhet passar för hög och låg;
Men slafvisk ödmjukhet för en brödbit,
Med nedböjdt hufvud, ger dyster håg.

Lyft upp ditt hufvud, du arma män'ska,
Som framåt släpar dig, nedböjd, matt;
Lyft upp ditt hufvud, lyft upp ditt hufvud,
Låt ej bekymren dig taga fatt!

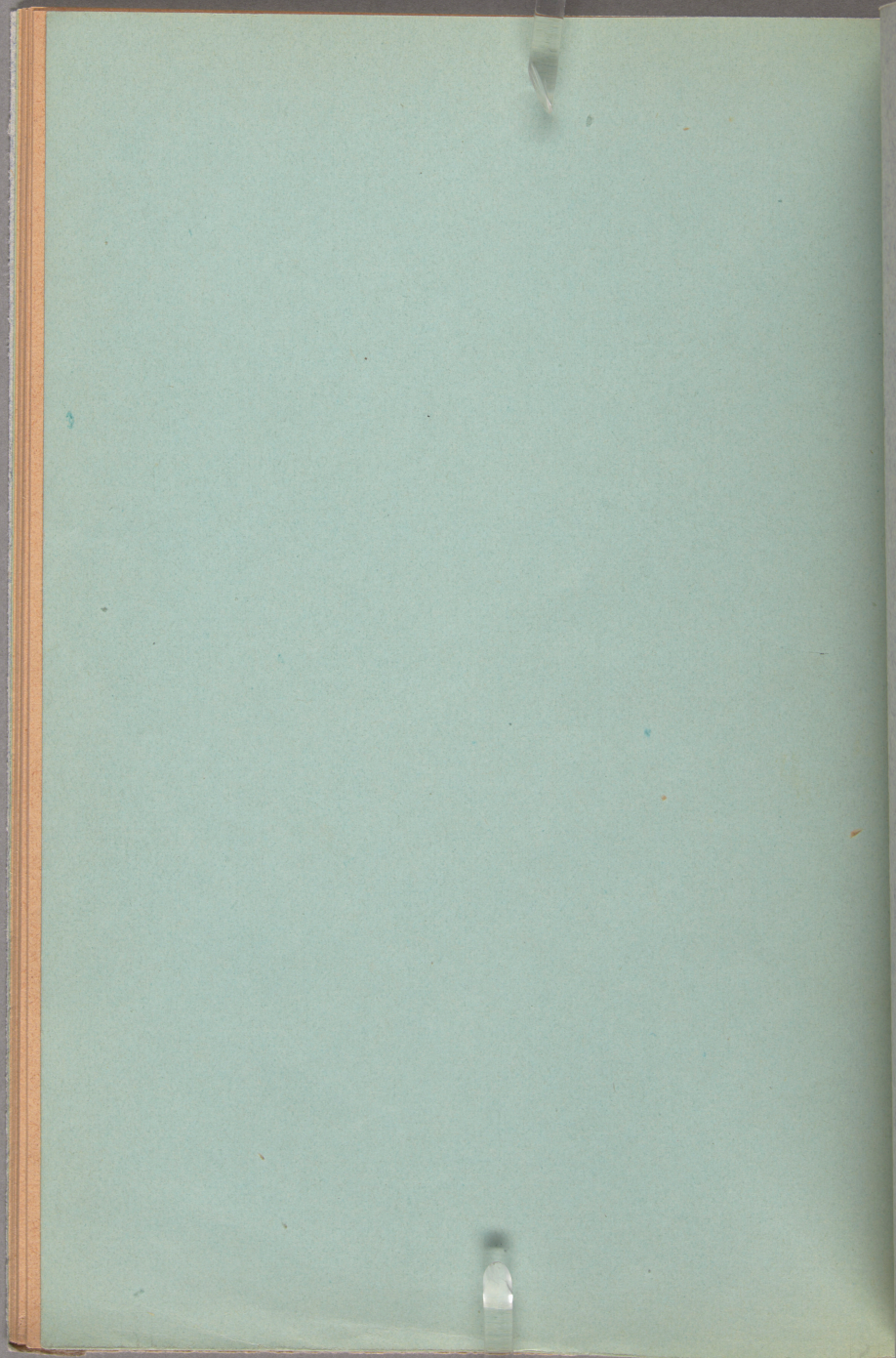
Låt dem ej trycka dig ned till jorden —
Är du bekymrad för dagligt bröd —
Lyft upp ditt hufvud, se himlaborden
De digna ju utaf öfverflöd!

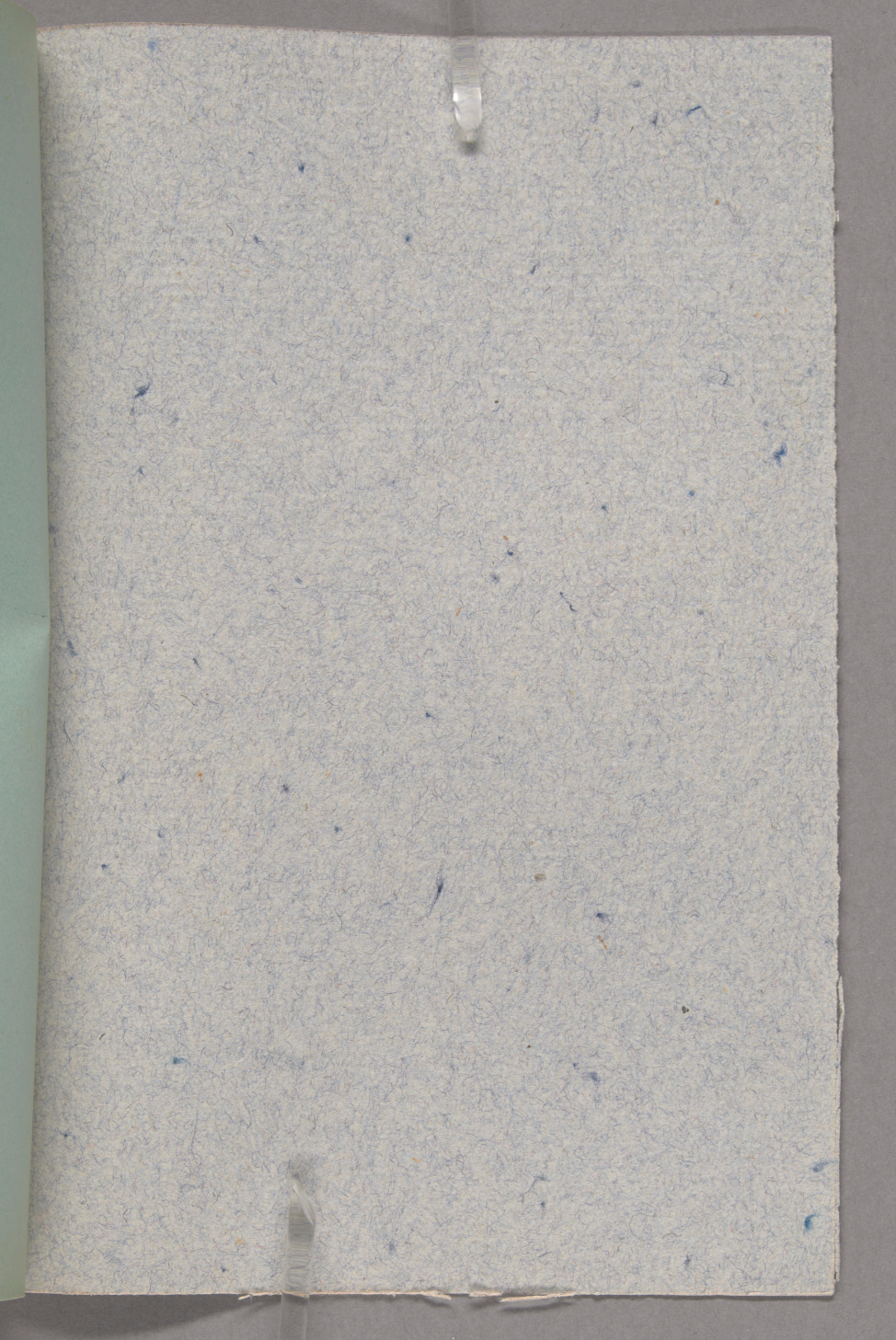
Gud vill dig lära ditt hufvud böja
För Honom ned uti ödmjukhet;
Se'n skall du kunna ditt hufvud höja
Ej blott en stund, nej, i evighet!

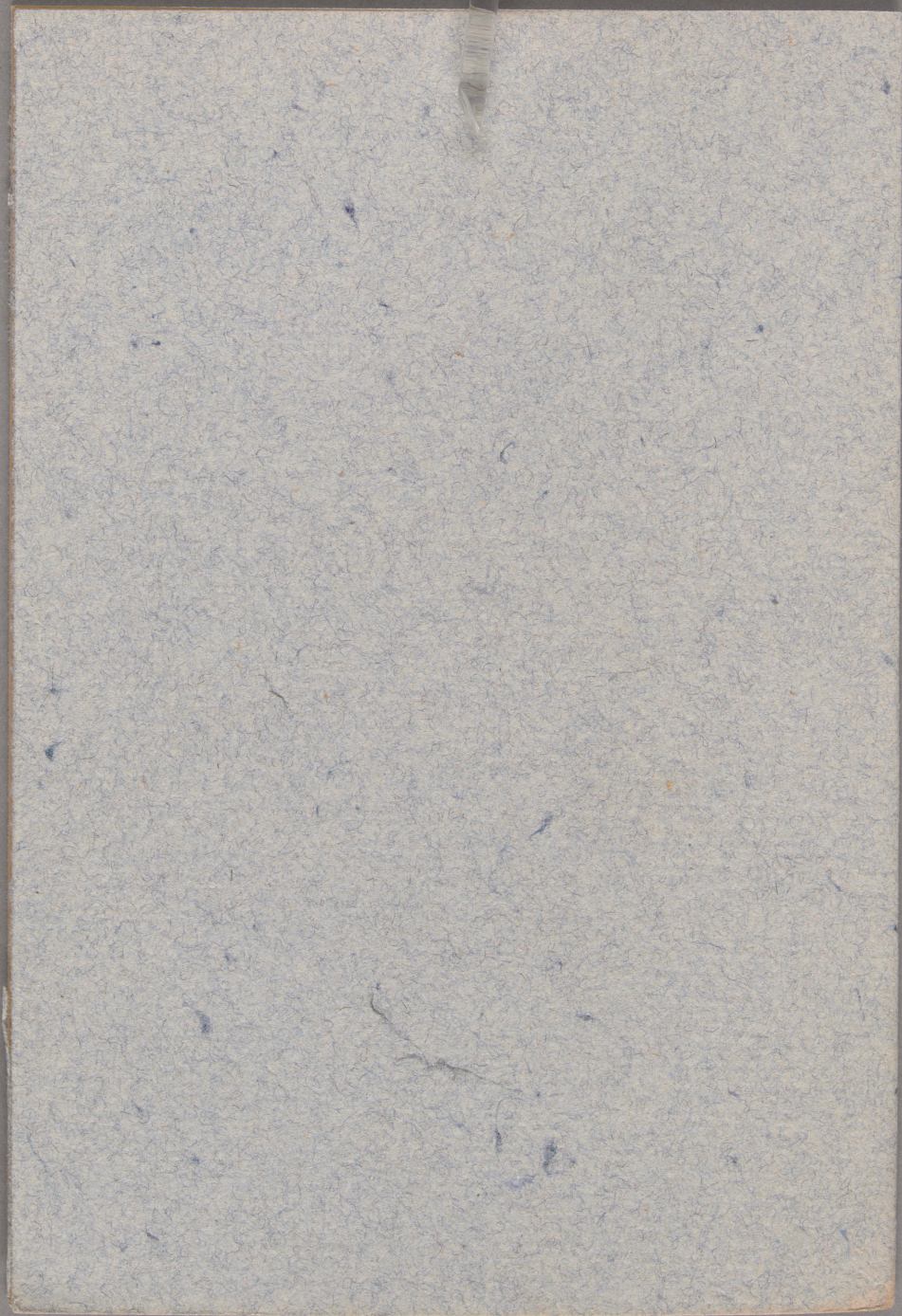
C. E. H.

E. H.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

